

Estimadíssims: que Jesús em guardi les filles i els fills!

Ha arribat el setembre, i l'Església, Mare i Mestra, ens convida a endinsar-nos més en els fruits de la redempció. El dia 14, festa de l'Exaltació de la Santa Creu, ens recorda que la fusta santa en la qual el Senyor va oferir la vida per la salvació del món és un tron de triomf i de glòria: *quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi*¹. I l'endemà, memòria de Maria al peu de la Creu, se'ns posa amb força davant dels ulls que la Santíssima Verge, nova Eva associada amb Crist, el nou Adam, va col·laborar excelsament en la salvació de les ànimes. Contemplant amb fe la Creu, veiem que «l'instrument de suplici que va mostrar, el Divendres Sant, el disegni de Déu sobre el món, s'ha transformat en font de vida, de perdó, de misericòrdia, signe de reconciliació i de pau»².

Aquestes festes litúrgiques ens interpel·len també sobre la nostra resposta diària al misteri del dolor, quan es presenta al nostre camí. Tanmateix, de vegades, els homes només considerem com a "èxits" allò que afalaga els sentits o acontenta el propi jo, mentre tenim com a "fracassos" les contrarietats, allò que no surt com desitjàvem, la qual cosa ens porta sofriment al cos o a l'ànima. Mirem de superar aquesta lògica equivocada, perquè —com va escriure sant Josepmaria— *l'èxit o el fracàs està en la vida interior. L'èxit està en rebre amb assossec la Creu de Jesucrist, en estendre els braços oberts, perquè per a Jesús com per a nosaltres la Creu és un tron, és l'exaltació de l'amor; és el sùmmum de l'eficàcia redemptora, per portar les ànimes a Déu, per portar-les segons la nostra manera*

¹ Jn 12, 32.

² Benet XVI, *Homilia, 14-IX-2008*.

*laïcal: amb el nostre tracte, amb la nostra amistat, amb el nostre treball, amb la nostra paraula, amb la nostra doctrina, amb l'oració i la mortificació*³.

Observant la fugida de la Creu, que desgraciadament veiem en tants ambients, podem preguntar-nos, fent ressò al Papa: **El camí cristià que vaig començar en el Baptisme, com va? Estic quiet? (...). M'aturo davant les coses que m'agraden: la mundanitat, la vanitat, o vaig sempre endavant, concretant les benaurances i les obres de misericòrdia? Perquè el camí de Jesús és ple de consol, de glòria, però també de creu. Sempre amb pau en l'ànima**⁴.

Entre les obres de misericòrdia, que mirem de practicar més especialment al llarg d'aquest Any jubilar, hi ha una que es manifesta alhora corporal i espiritual. Em refereixo a la cura dels malalts i dels ancians: no s'esgota en socórrer les necessitats materials, sinó que recull sempre un vessant espiritual: ajudar-los també que, en el sofriment o en la solitud, descobreixin amb continuïtat una ocasió d'unir-se a Crist en la Creu.

Atendre els malalts va ser una constant en el pas de Jesús en aquesta terra: un dels senyals de la seva condició messiànica, com afirma sant Mateu: *Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties*⁵. Els evangelistes ens ho han repetit en nombroses ocasions. De vegades, es tractava d'una persona singular que demanava aquesta gràcia per a si o per a algun pròxim: el centurió de Cafarnaüm li suplica pel seu criat malalt; uns amics el posen al davant un paralític; Marta i Maria l'apressen a acudir a Betània per tornar la salut al seu germà, greument malalt; Bartomeu el crida quan passa al costat del camí de Jericó, sol·licitant que s'apiadi d'ell i guareixi la seva ceguesa... En altres moments, Jesús pren la iniciativa, com *quan desembarcà, veié una gran gentada, se'n compadí i va guarir els seus malalts*⁶; o quan, trobant un paralític al costat de la piscina probàtica, li va preguntar: *vols guarir-te?*⁷; o en aquella circumstància en la qual Jesús va tornar la vida al fill de la vídua de Naím⁸.

Molt sovint, la multitud portava amb si els parents o amics malalts allà on el Mestre es trobava. Sant Mateu explica que *Jesús se'n va anar d'allí i arribà vora el llac de Galilea, pujà a la muntanya i s'assegué. Llavors anà a trobar-lo molta gent que portava coixos, cecs, esguerrats, muts i molts altres malalts. Els van deixar als seus peus, i ell els va guarir. La gent, en veure que els muts parlaven, que els esguerrats quedaven curats, els coixos caminaven i els cecs hi veien, se'n meravellava i glorificava el Déu d'Israel*⁹.

Els miracles del Senyor no pretenien, lògicament, guarir només les malalties del cos, sinó infondre la gràcia en les ànimes; així ho palesa la curació del cec de

³ Sant Josepmaria, *Carta 31-V-1954*, n. 30.

⁴ Papa Francesc, *Homilia a Santa Marta*, 3-V-2016.

⁵ Mt 8, 17; cfr. Is 53, 4.

⁶ Mt 14, 14.

⁷ Jn 5, 6.

⁸ Cfr. Lc 7, 11-15.

⁹ Mt 15, 29-31.

naixement. Davant de la pregunta dels deixebles, que pensaven —d'acord amb l'opinió del temps— que la ceguesa d'aquest home era conseqüència dels pecats, Jesús va respondre: *No ha estat per cap pecat, ni d'ell ni dels seus pares, sinó perquè es manifestin en ell les obres de Déu*¹⁰.

El llibre dels Fets ens traça en diferents temps un quadre de l'acció de la primitiva Església. *Per mitjà dels apòstols —escriu sant Lluç— es feien molts senyals i prodigis entre el poble (...), fins i tot la gent treia els malalts pels carrers i els deixava allà en llits i lliteres, perquè quan Pere passés, almenys la seva ombra en toqués algun d'ells*¹¹.

El dolor, la malaltia, poden apropar Déu si es reben amb esperit sobrenatural. Però també poden allunyar, si mouen a la rebel·lia. Sant Josepmaria tenia ben experimentat —tant en el seu caminar personal com en la història de l'Obra— l'eficàcia del dolor físic o moral unit a la Creu del Senyor. Amb agraïment a Déu i a innumbrables persones que així responien, esmentava que *des del principi hem comptat amb l'oració de molts malalts, que oferien els seus sofriments per l'Opus Dei*¹². També ara, la tasca apostòlica continua recolzant-se sobre el fonament generós dels malalts i de les malaltes, que procuren transformar el sofriment en pregària per l'Església, pel Papa, per les ànimes.

A tots els malalts hem d'ajudar-los amb atenció i gratitud: amb cures materials i espirituals. Preguem a Déu que els concedeixi la salut, si convé a les seves ànimes; i, si no, que afrontin amb alegria la malaltia, les xacres de la vellesa, les penes de qualsevol tipus que pateixin; i sempre amb el goig sobrenatural d'estar col·laborant en l'aplicació dels mèrits redemptors de Crist.

*En la Creu, doncs, amb fidelitat. En la Creu, amb alegria, que una dedicació sense alegria el Senyor no podria agrair-la: hilarem enim datorem diligit Deus (2 Cor 9, 7), Déu estima el que dóna amb alegria. En la Creu, amb serè repòs: perquè nosaltres no tenim por de la vida ni por de la mort; no temem tampoc Déu, que és el nostre Pare*¹³. Alhora, amb el sentit profund d'humanitat que el caracteritzava, el nostre Fundador va repetir: *el dolor físic, quan es pot treure, es treu. Bastants sofriments hi ha en la vida! I quan no es pot treure, s'ofereix*¹⁴.

Per comprendre aquesta actitud tan cristiana, es requereix apropar-se a aquesta situació amb la mirada del Bon Pastor. **Només des de la connaturalitat afectiva que dóna l'amor, podem apreciar la vida teològica present en la pietat dels pobles cristians (...). Penso en la fe ferma d'aquestes mares al peu del llit del fill malalt, que s'aferren a un rosari encara que no sàpiguen embastar les proposicions del Credo; o en tanta càrrega d'esperança vessada en una llàntia**

¹⁰ Jn 9, 3.

¹¹ Fts 5,12-15.

¹² Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar sense data* (AGP, P01, XII-1981, p. 9).

¹³ Sant Josepmaria, *Carta 31-V-1954*, n. 30.

¹⁴ Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar, 1-I-1969*.

que s'encén en una llar humil per demanar ajut a Maria, o en aquestes mirades d'amor entranyable a Crist crucificat¹⁵.

Quan estiguem malalts o patim de qualsevol altra manera, convé advertir-ho als qui es troben al nostre costat, acudir al metge, i acceptar-ne les indicacions, per posar com més aviat millor els remeis oportuns. D'aquesta manera s'evita la *psicosi* de malalt. Quantes vegades vaig sentir dir a sant Josepmaria que, així com a ningú no és sant a la terra, tampoc no hi ha ningú que estigui sempre sa! Tots podem passar moments de malaltia, fins i tot greu; i això mateix ens ha d'impulsar a abandonar-nos confiadament en el Senyor i en els qui poden sostenir-nos.

Filles i fills meus, assumim amb gratitud aquestes recomanacions del nostre sant Fundador, perquè *fer les obres de Déu no és pas un bonic joc de paraules, sinó una invitació a gastar-se per Amor. Cal morir-se un mateix, per renéixer a una vida nova. Perquè així obeí Jesús, fins a la mort de creu, mortem autem crucis. Propter quod et Deus exaltavit illum (Flp 2, 8-9). I per això Déu el va exaltar. Si obeïm la voluntat de Déu, la Creu serà també Resurrecció, exaltació. S'acomplirà en nosaltres, pas a pas, la vida de Crist: hom podrà assegurar que hem viscut procurant ser uns bons fills de Déu, que hem passat fent el bé, malgrat la nostra flaqueza i els nostres errors personals, per molts que siguin¹⁶.*

No deixem de mirar també a l'estimadíssim beat Àlvar, que va saber estimar amb alegria la salut i la malaltia. En recordar-lo el dia 15, aniversari del seu nomenament com a successor de sant Josepmaria, diguem-li que ens sostingui totes i tots.

Sé que haureu resat per les víctimes del terratrèmol a Itàlia i per les víctimes de les altres calamitats d'arreu del món: fomentem aquesta fraternitat amb tota la humanitat.

D'aquí a tres dies, en aquest santuari marià de Torreciutat, administraré l'ordenació sacerdotal a sis diaques, Agregats de la Prelatura. Demaneu per ells i pels sacerdots del tot el món, pel Papa i pels bisbes, perquè l'Esperit Sant ens ompli tots dels seus dons i ens faci sants. En aquesta mateixa data, ens unirem a l'alegria de l'Església per la canonització de la beata Teresa de Calcuta, que tant va apreciar l'Obra.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Torreciutat, 1 de setembre de 2016

¹⁵ Papa Francesc, [Exhort. apost. *Evangelii gaudium*](#), 24-XI-2013, n. 125.

¹⁶ Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, [n. 21](#).